

Pasikalbėjimas
Maikio su Tėvu.

—Gerą vakarą, tėve! Gal nuo kunigo dabar grįžti?

—Žinoma, kad buvau ir pas kunigą.

—O ką jis tau papasakojo?

—Liepė tave mušti.

—Už ką?

—Kad pasileidęs esi.

—O jis ar labai susivargęs?

—Tylek, Maikie, ant kunigo taip kalbėt negali.

—Na, tai papasakok man, tėve, ką tu ten su tuo dvasišku vyru kalbėjai? Ar ne baisu tau buvo prie jo prieiti?

—Perdaug baisu nebuvo, bet vis jau netaip drąsu, kaip prie Baltraus arba Raulo...

—Vieną kartą praėjau pro šalį, kitą—ir vis da negalėjau išdrįsti—nežinau ką pasakyti jėges. Trečią kartą kunigas pamatė mane per langą ir, turbūt supratus, kad aš noriu jį, pasisukė į vidų. Įėjęs tuoj kepurę nusiėmė ir stoviu, o jis mane tuoj klausė: kas aš, iš kur ir ko noriu? Aš tuoj pabučiavau jį ranką ir sakau, taip ir taip, Maikis man sakė, kad žmogus nereikia poterių kalbėt. „Koksai Maikis? Kas jis per vienas?“

—Jis liepė tave mušt ir neduot bedieviškų knygu skaityt. Klausė ir mane, kokius aš laikraščius skaitau. Pasakiau, kad „Keleivį“, „Laisvą Mintį“ ir kitus. Kad jis šoks ant manęs: „Tu šliuoptarni!“ sako „da tu ateini pas mane tokių bedieviškų laikraščių prisiskaitęs? Eik laukan, arba pašauksiu policiją!“ Pas mane, vaikel, ir blusos pastipo: misliju sau, kaip jis kirs man per ausį, tai ir dusia laukan. O ką tu su juo, aš vienas, o jis su gaspadine...

—O kaip gaspadinė išrodo?

—Riebi, bracia, raudona!

—Na, o kaip toliau buvo?

—Aš pradėjau aiškinti, kad aš esu dievobaimingas žmogus, tik Maikis nori išvesti mane iš kelio, todėl, sakau, aš ir atėjau pas prabaščius.

—„Tai ko tu nori?“ jis mane užklausė. Aš, sakau, noriu žinot, ar yra velnišas? Jis patvirtino jį mane skersai ir sako: „O Garsą tu skaitai?“ Aš tyliu, kad ir vėl neišsišokt.

—„Ar skaitai Garsą?“ jis vėl mane klausia. Neskaiciau, sakau. Tuomet kunigėlis liepė man atsisėst, o pats išėjo į kitą kambarį. Dabar, misliju savo dvasioj, tai jau bus galas: kedė tokia didelė, gili, kaip atsisėdau, taip ir pasinėriau; šturpuliai tik liejasi per mane ir man pasirodė, kad tai elektriška kedė, o kaip jis paleis tenai elektrišką, tai bus ir po manęs...

—Ča, ča, ča!... Gerą pirtį, tėve, turėjai.

—Bet kunigas tuoj sugri-

žo ir įdavė man knygutę. Tai buvo Garsas. O, Dievuliau, kiek ten velnių! Ant kiekvieno puslapio vis kitokis... Aš persigandau. Kunigas nusišypsojo ir sako: „Matai, seni, kokie baisūs tie ponaičiai! Tai tik pavelslėliai, o gyvi da baisesni!“

—Ar jis juos matė, neklausei?

—Klausiau; sako, kad velnio niekas negali matyt, nes tai yra dvasia—piktoji dvasia.

—Jeigu jo niekas negali matyt, kaip tad kunigas gali žinot, kaip jis išrodo?

—Jei ant paveikslų toks bausis, tai ir be kunigo, vaikel, galima suprasti, kad gyvas turi but daug baisenis.

—Bet jeigu jo niekas negali matyt, tai kasgi galėjo nupiešti jo paveikslą?

—Rašė šventam yra aprašyta, velnio baisumas.

—Dabar pasakyk, tėve, ar tu tiki jį tą visą pasaką, ar ne?

—Kaipgi kunigui netikėti! Juk jis ant to mokslą išėjo.

—Na, tai dabar klausyk, tėve, dabar aš jau kalbėsiu. Tu žinai, kad aš ėjau į kunigų. Tu taipgi žinai, kad man tik dviejų metų truko išsišventyti ir aš pamečiau. O ar tu žinai, kodėl aš taip padariau?

—Kokis iš tavęs gali but kunigas, taip mažutis!

—Aš pamečiau dėlto, kad jį tas, taip vadinamas, mokslas perdaug paikas, tuščias, kad jis netik neatneša žmonių naudos, bet dagi klaidina juos. Seniau, kol nebuvo mokslo, kol žmonės tikėjo į visokių burtus, kol nepažinojo gamtos, pas daugeli, o ypač pas grekus, buvo išsidirbus nuomonė, kad po žeme randasi kitas pasaulis, kurį valdo piktieji dievai. Vėliau, tuos dievus pavadina velniais, o valdomą jį pasaulį—pragaru. Tą nuomonę pasiskolino ir mūsų kunigėliai. Jie parašė Garsą, išmargino jo puslapius šlykščiais raguotais sutvėrimais ir pavadino jį šventraščiu, kuriuo dabar klaidina tamsius žmones. Tai tokis, tėve, kunigų mokslas. Jeigu jie nepalaikytų tarp žmonių tokių supelėjusių viduraminių prietarų, jei nepasakotų jiems kas nedėdienis tokių nesąmonių, tai ir mūsų tauta nestovėtų šiandien taip žemai kultūriškai.

—Be tikėjimo, vaikel, vistiek negalima.

—Kitą sykį aš tau papasakosiu, kas tai yra tikėjimas, o dabar eik parukyt, tėve.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

—Jei galima, jaunoji gentkartė uždirba pinigų; jeigu užtektinai jų turi—praleidžia, linksminas, juokiasi, žaidžia, o apie skurdę ir senatvę esančius tiek rūpinas. Kiek mažas šūnys rūpinas apie seną aklą šunį, kuris tik su uoslės pagalba eina į šiekot sau maisto.

—Pasakykit jus tai jaunajai gentkartei, kad ji tebėra da tik pus-civilizuota, tai atsakyme jus gausit neišmanėlio vardą. Pasakykit jus jai, kad jos priedermė yra aprūpinti senąją gentkartę, tikrai priedermė, kuriai ji privalo but atsidavus dieną ir naktį, tai ji pavadins jumi revoliucijiniu fanatiku.

—Aš esu senas žmogus, —rašė Britton.—Aš norėjau ką nors sutaupyti ant senatvės. Bet ligos dėlei aš nete-

kau darbo, o paskui jau negalėjau nė gauti, nes visur man atsakė, kad aš jau per senas. Aš likau be darbo ir be pinigų. Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso, o miršdamas aš nepalieku nė paties, nė vaikų.“

Kada tas senas žmogelis desperacijoj rašė: „Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso,“ jis padarė baisų apskundimą prieš civilizaciją.

Kodėl gi, vardan visko kas tik krikščioniška, jaunoji gentkartė turėtų apie jį nepaisyt?

Gyvendamas jis padarė visą ką galėjo tos jaunosios gentkartės labui. Savo rankomis jis tvėrė turtus. Užpelnytą savo pinigais jis padėjo kitiems pralobti.

Jis mokėjo už kambarį, mokėjo už maistą, mokėjo už drapanas ir kitas gyvenimo reikmenas. Ir kiekvienas išmokėtas jo centas padarė kam nors pelną.

Jis norėjo, kaip jis sako, ką nors sutaupyti sau ant senatvės. Bet tas menkas sutaupymas, kokis gali but atidėtas iš algos už raumenų spėką, greitai pradeda tirpti, kada liga pertraukia uždarbį, o nuo gydytojų, už vaistus ir ligonbutį pradeda eiti rokundos.

Ir taip tas žmogus, darbštus ir sveiko proto pilietis, budamas 63-jų metų amžiaus, susidurė akis į akį su badu. Per senas gauti darbą, per jautrus įjieskoti labdaringos pašalpos, kuri su teikiama prieglaudos namuose, —kas gali jam ką užmesti už tai, kad jis, nenorėdamas mirti badu, nusizudė?

O gal jums rodos, kad tai yra nepaprastas atsitikimas? Gal jūs manot, kad teisingas darbo žmogus gali per savo gyvenimą tiek sutaupyti, kad aprūpint savo senatvę?

Tik pažvelgkit jus aplinkui išėję į didelį miestą. Čia ant kėrtės žmogus pardavinėja pašalius, ten — apertes. Iš pirmuintinio žvilgio jo akys—tuščios, sujudinčios duobės—jumi pertikrįs, kad jo blėta „I am blind“ (aš esu neregys), kurią jis nešioja prie kepurės, kalba teisybę.

Jis sėdės tenai ištisą dieną, atkišęs pašalius ir lauks, kol išgirs įmesto cento skambėjimą. Sutemus ateis mažas vaikas parsivesti jį į gulyklą. Gulykla yra tamsi ir purvina, bet ką tas jam reikią? Jis neregys. Taip, jis nemato, bet jis jaučia ir jis yra žmogus net ir tuomet, kada jis esti visų užmirštas, jis jaučia, kad jis yra apleistas ir paniekintas.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

Jei galima, jaunoji gentkartė uždirba pinigų; jeigu užtektinai jų turi—praleidžia, linksminas, juokiasi, žaidžia, o apie skurdę ir senatvę esančius tiek rūpinas. Kiek mažas šūnys rūpinas apie seną aklą šunį, kuris tik su uoslės pagalba eina į šiekot sau maisto.

—Pasakykit jus tai jaunajai gentkartei, kad ji tebėra da tik pus-civilizuota, tai atsakyme jus gausit neišmanėlio vardą. Pasakykit jus jai, kad jos priedermė yra aprūpinti senąją gentkartę, tikrai priedermė, kuriai ji privalo but atsidavus dieną ir naktį, tai ji pavadins jumi revoliucijiniu fanatiku.

—Aš esu senas žmogus, —rašė Britton.—Aš norėjau ką nors sutaupyti ant senatvės. Bet ligos dėlei aš nete-

kau darbo, o paskui jau negalėjau nė gauti, nes visur man atsakė, kad aš jau per senas. Aš likau be darbo ir be pinigų. Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso, o miršdamas aš nepalieku nė paties, nė vaikų.“

Kada tas senas žmogelis desperacijoj rašė: „Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso,“ jis padarė baisų apskundimą prieš civilizaciją.

Kodėl gi, vardan visko kas tik krikščioniška, jaunoji gentkartė turėtų apie jį nepaisyt?

Gyvendamas jis padarė visą ką galėjo tos jaunosios gentkartės labui. Savo rankomis jis tvėrė turtus. Užpelnytą savo pinigais jis padėjo kitiems pralobti.

Jis mokėjo už kambarį, mokėjo už maistą, mokėjo už drapanas ir kitas gyvenimo reikmenas. Ir kiekvienas išmokėtas jo centas padarė kam nors pelną.

Jis norėjo, kaip jis sako, ką nors sutaupyti sau ant senatvės. Bet tas menkas sutaupymas, kokis gali but atidėtas iš algos už raumenų spėką, greitai pradeda tirpti, kada liga pertraukia uždarbį, o nuo gydytojų, už vaistus ir ligonbutį pradeda eiti rokundos.

Ir taip tas žmogus, darbštus ir sveiko proto pilietis, budamas 63-jų metų amžiaus, susidurė akis į akį su badu. Per senas gauti darbą, per jautrus įjieskoti labdaringos pašalpos, kuri su teikiama prieglaudos namuose, —kas gali jam ką užmesti už tai, kad jis, nenorėdamas mirti badu, nusizudė?

O gal jums rodos, kad tai yra nepaprastas atsitikimas? Gal jūs manot, kad teisingas darbo žmogus gali per savo gyvenimą tiek sutaupyti, kad aprūpint savo senatvę?

Tik pažvelgkit jus aplinkui išėję į didelį miestą. Čia ant kėrtės žmogus pardavinėja pašalius, ten — apertes. Iš pirmuintinio žvilgio jo akys—tuščios, sujudinčios duobės—jumi pertikrįs, kad jo blėta „I am blind“ (aš esu neregys), kurią jis nešioja prie kepurės, kalba teisybę.

Jis sėdės tenai ištisą dieną, atkišęs pašalius ir lauks, kol išgirs įmesto cento skambėjimą. Sutemus ateis mažas vaikas parsivesti jį į gulyklą. Gulykla yra tamsi ir purvina, bet ką tas jam reikią? Jis neregys. Taip, jis nemato, bet jis jaučia ir jis yra žmogus net ir tuomet, kada jis esti visų užmirštas, jis jaučia, kad jis yra apleistas ir paniekintas.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

Jei galima, jaunoji gentkartė uždirba pinigų; jeigu užtektinai jų turi—praleidžia, linksminas, juokiasi, žaidžia, o apie skurdę ir senatvę esančius tiek rūpinas. Kiek mažas šūnys rūpinas apie seną aklą šunį, kuris tik su uoslės pagalba eina į šiekot sau maisto.

—Pasakykit jus tai jaunajai gentkartei, kad ji tebėra da tik pus-civilizuota, tai atsakyme jus gausit neišmanėlio vardą. Pasakykit jus jai, kad jos priedermė yra aprūpinti senąją gentkartę, tikrai priedermė, kuriai ji privalo but atsidavus dieną ir naktį, tai ji pavadins jumi revoliucijiniu fanatiku.

—Aš esu senas žmogus, —rašė Britton.—Aš norėjau ką nors sutaupyti ant senatvės. Bet ligos dėlei aš nete-

kau darbo, o paskui jau negalėjau nė gauti, nes visur man atsakė, kad aš jau per senas. Aš likau be darbo ir be pinigų. Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso, o miršdamas aš nepalieku nė paties, nė vaikų.“

Kada tas senas žmogelis desperacijoj rašė: „Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso,“ jis padarė baisų apskundimą prieš civilizaciją.

Kodėl gi, vardan visko kas tik krikščioniška, jaunoji gentkartė turėtų apie jį nepaisyt?

Gyvendamas jis padarė visą ką galėjo tos jaunosios gentkartės labui. Savo rankomis jis tvėrė turtus. Užpelnytą savo pinigais jis padėjo kitiems pralobti.

Jis mokėjo už kambarį, mokėjo už maistą, mokėjo už drapanas ir kitas gyvenimo reikmenas. Ir kiekvienas išmokėtas jo centas padarė kam nors pelną.

Jis norėjo, kaip jis sako, ką nors sutaupyti sau ant senatvės. Bet tas menkas sutaupymas, kokis gali but atidėtas iš algos už raumenų spėką, greitai pradeda tirpti, kada liga pertraukia uždarbį, o nuo gydytojų, už vaistus ir ligonbutį pradeda eiti rokundos.

Ir taip tas žmogus, darbštus ir sveiko proto pilietis, budamas 63-jų metų amžiaus, susidurė akis į akį su badu. Per senas gauti darbą, per jautrus įjieskoti labdaringos pašalpos, kuri su teikiama prieglaudos namuose, —kas gali jam ką užmesti už tai, kad jis, nenorėdamas mirti badu, nusizudė?

O gal jums rodos, kad tai yra nepaprastas atsitikimas? Gal jūs manot, kad teisingas darbo žmogus gali per savo gyvenimą tiek sutaupyti, kad aprūpint savo senatvę?

Tik pažvelgkit jus aplinkui išėję į didelį miestą. Čia ant kėrtės žmogus pardavinėja pašalius, ten — apertes. Iš pirmuintinio žvilgio jo akys—tuščios, sujudinčios duobės—jumi pertikrįs, kad jo blėta „I am blind“ (aš esu neregys), kurią jis nešioja prie kepurės, kalba teisybę.

Jis sėdės tenai ištisą dieną, atkišęs pašalius ir lauks, kol išgirs įmesto cento skambėjimą. Sutemus ateis mažas vaikas parsivesti jį į gulyklą. Gulykla yra tamsi ir purvina, bet ką tas jam reikią? Jis neregys. Taip, jis nemato, bet jis jaučia ir jis yra žmogus net ir tuomet, kada jis esti visų užmirštas, jis jaučia, kad jis yra apleistas ir paniekintas.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

Jei galima, jaunoji gentkartė uždirba pinigų; jeigu užtektinai jų turi—praleidžia, linksminas, juokiasi, žaidžia, o apie skurdę ir senatvę esančius tiek rūpinas. Kiek mažas šūnys rūpinas apie seną aklą šunį, kuris tik su uoslės pagalba eina į šiekot sau maisto.

—Pasakykit jus tai jaunajai gentkartei, kad ji tebėra da tik pus-civilizuota, tai atsakyme jus gausit neišmanėlio vardą. Pasakykit jus jai, kad jos priedermė yra aprūpinti senąją gentkartę, tikrai priedermė, kuriai ji privalo but atsidavus dieną ir naktį, tai ji pavadins jumi revoliucijiniu fanatiku.

—Aš esu senas žmogus, —rašė Britton.—Aš norėjau ką nors sutaupyti ant senatvės. Bet ligos dėlei aš nete-

kau darbo, o paskui jau negalėjau nė gauti, nes visur man atsakė, kad aš jau per senas. Aš likau be darbo ir be pinigų. Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso, o miršdamas aš nepalieku nė paties, nė vaikų.“

Kada tas senas žmogelis desperacijoj rašė: „Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso,“ jis padarė baisų apskundimą prieš civilizaciją.

Kodėl gi, vardan visko kas tik krikščioniška, jaunoji gentkartė turėtų apie jį nepaisyt?

Gyvendamas jis padarė visą ką galėjo tos jaunosios gentkartės labui. Savo rankomis jis tvėrė turtus. Užpelnytą savo pinigais jis padėjo kitiems pralobti.

Jis mokėjo už kambarį, mokėjo už maistą, mokėjo už drapanas ir kitas gyvenimo reikmenas. Ir kiekvienas išmokėtas jo centas padarė kam nors pelną.

Jis norėjo, kaip jis sako, ką nors sutaupyti sau ant senatvės. Bet tas menkas sutaupymas, kokis gali but atidėtas iš algos už raumenų spėką, greitai pradeda tirpti, kada liga pertraukia uždarbį, o nuo gydytojų, už vaistus ir ligonbutį pradeda eiti rokundos.

Ir taip tas žmogus, darbštus ir sveiko proto pilietis, budamas 63-jų metų amžiaus, susidurė akis į akį su badu. Per senas gauti darbą, per jautrus įjieskoti labdaringos pašalpos, kuri su teikiama prieglaudos namuose, —kas gali jam ką užmesti už tai, kad jis, nenorėdamas mirti badu, nusizudė?

O gal jums rodos, kad tai yra nepaprastas atsitikimas? Gal jūs manot, kad teisingas darbo žmogus gali per savo gyvenimą tiek sutaupyti, kad aprūpint savo senatvę?

Tik pažvelgkit jus aplinkui išėję į didelį miestą. Čia ant kėrtės žmogus pardavinėja pašalius, ten — apertes. Iš pirmuintinio žvilgio jo akys—tuščios, sujudinčios duobės—jumi pertikrįs, kad jo blėta „I am blind“ (aš esu neregys), kurią jis nešioja prie kepurės, kalba teisybę.

Jis sėdės tenai ištisą dieną, atkišęs pašalius ir lauks, kol išgirs įmesto cento skambėjimą. Sutemus ateis mažas vaikas parsivesti jį į gulyklą. Gulykla yra tamsi ir purvina, bet ką tas jam reikią? Jis neregys. Taip, jis nemato, bet jis jaučia ir jis yra žmogus net ir tuomet, kada jis esti visų užmirštas, jis jaučia, kad jis yra apleistas ir paniekintas.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

Jei galima, jaunoji gentkartė uždirba pinigų; jeigu užtektinai jų turi—praleidžia, linksminas, juokiasi, žaidžia, o apie skurdę ir senatvę esančius tiek rūpinas. Kiek mažas šūnys rūpinas apie seną aklą šunį, kuris tik su uoslės pagalba eina į šiekot sau maisto.

—Pasakykit jus tai jaunajai gentkartei, kad ji tebėra da tik pus-civilizuota, tai atsakyme jus gausit neišmanėlio vardą. Pasakykit jus jai, kad jos priedermė yra aprūpinti senąją gentkartę, tikrai priedermė, kuriai ji privalo but atsidavus dieną ir naktį, tai ji pavadins jumi revoliucijiniu fanatiku.

—Aš esu senas žmogus, —rašė Britton.—Aš norėjau ką nors sutaupyti ant senatvės. Bet ligos dėlei aš nete-

kau darbo, o paskui jau negalėjau nė gauti, nes visur man atsakė, kad aš jau per senas. Aš likau be darbo ir be pinigų. Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso, o miršdamas aš nepalieku nė paties, nė vaikų.“

Kada tas senas žmogelis desperacijoj rašė: „Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso,“ jis padarė baisų apskundimą prieš civilizaciją.

Kodėl gi, vardan visko kas tik krikščioniška, jaunoji gentkartė turėtų apie jį nepaisyt?

Gyvendamas jis padarė visą ką galėjo tos jaunosios gentkartės labui. Savo rankomis jis tvėrė turtus. Užpelnytą savo pinigais jis padėjo kitiems pralobti.

Jis mokėjo už kambarį, mokėjo už maistą, mokėjo už drapanas ir kitas gyvenimo reikmenas. Ir kiekvienas išmokėtas jo centas padarė kam nors pelną.

Jis norėjo, kaip jis sako, ką nors sutaupyti sau ant senatvės. Bet tas menkas sutaupymas, kokis gali but atidėtas iš algos už raumenų spėką, greitai pradeda tirpti, kada liga pertraukia uždarbį, o nuo gydytojų, už vaistus ir ligonbutį pradeda eiti rokundos.

Ir taip tas žmogus, darbštus ir sveiko proto pilietis, budamas 63-jų metų amžiaus, susidurė akis į akį su badu. Per senas gauti darbą, per jautrus įjieskoti labdaringos pašalpos, kuri su teikiama prieglaudos namuose, —kas gali jam ką užmesti už tai, kad jis, nenorėdamas mirti badu, nusizudė?

O gal jums rodos, kad tai yra nepaprastas atsitikimas? Gal jūs manot, kad teisingas darbo žmogus gali per savo gyvenimą tiek sutaupyti, kad aprūpint savo senatvę?

Tik pažvelgkit jus aplinkui išėję į didelį miestą. Čia ant kėrtės žmogus pardavinėja pašalius, ten — apertes. Iš pirmuintinio žvilgio jo akys—tuščios, sujudinčios duobės—jumi pertikrįs, kad jo blėta „I am blind“ (aš esu neregys), kurią jis nešioja prie kepurės, kalba teisybę.

Jis sėdės tenai ištisą dieną, atkišęs pašalius ir lauks, kol išgirs įmesto cento skambėjimą. Sutemus ateis mažas vaikas parsivesti jį į gulyklą. Gulykla yra tamsi ir purvina, bet ką tas jam reikią? Jis neregys. Taip, jis nemato, bet jis jaučia ir jis yra žmogus net ir tuomet, kada jis esti visų užmirštas, jis jaučia, kad jis yra apleistas ir paniekintas.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

kau darbo, o paskui jau negalėjau nė gauti, nes visur man atsakė, kad aš jau per senas. Aš likau be darbo ir be pinigų. Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso, o miršdamas aš nepalieku nė paties, nė vaikų.“

Kada tas senas žmogelis desperacijoj rašė: „Jaunoji gentkartė apie mane nepaiso,“ jis padarė baisų apskundimą prieš civilizaciją.

Kodėl gi, vardan visko kas tik krikščioniška, jaunoji gentkartė turėtų apie jį nepaisyt?

Gyvendamas jis padarė visą ką galėjo tos jaunosios gentkartės labui. Savo rankomis jis tvėrė turtus. Užpelnytą savo pinigais jis padėjo kitiems pralobti.

Jis mokėjo už kambarį, mokėjo už maistą, mokėjo už drapanas ir kitas gyvenimo reikmenas. Ir kiekvienas išmokėtas jo centas padarė kam nors pelną.

Jis norėjo, kaip jis sako, ką nors sutaupyti sau ant senatvės. Bet tas menkas sutaupymas, kokis gali but atidėtas iš algos už raumenų spėką, greitai pradeda tirpti, kada liga pertraukia uždarbį, o nuo gydytojų, už vaistus ir ligonbutį pradeda eiti rokundos.

Ir taip tas žmogus, darbštus ir sveiko proto pilietis, budamas 63-jų metų amžiaus, susidurė akis į akį su badu. Per senas gauti darbą, per jautrus įjieskoti labdaringos pašalpos, kuri su teikiama prieglaudos namuose, —kas gali jam ką užmesti už tai, kad jis, nenorėdamas mirti badu, nusizudė?

O gal jums rodos, kad tai yra nepaprastas atsitikimas? Gal jūs manot, kad teisingas darbo žmogus gali per savo gyvenimą tiek sutaupyti, kad aprūpint savo senatvę?

Tik pažvelgkit jus aplinkui išėję į didelį miestą. Čia ant kėrtės žmogus pardavinėja pašalius, ten — apertes. Iš pirmuintinio žvilgio jo akys—tuščios, sujudinčios duobės—jumi pertikrįs, kad jo blėta „I am blind“ (aš esu neregys), kurią jis nešioja prie kepurės, kalba teisybę.

Jis sėdės tenai ištisą dieną, atkišęs pašalius ir lauks, kol išgirs įmesto cento skambėjimą. Sutemus ateis mažas vaikas parsivesti jį į gulyklą. Gulykla yra tamsi ir purvina, bet ką tas jam reikią? Jis neregys. Taip, jis nemato, bet jis jaučia ir jis yra žmogus net ir tuomet, kada jis esti visų užmirštas, jis jaučia, kad jis yra apleistas ir paniekintas.

—Bet „jaunoji gentkartė apie jį nepaiso.“ Jaunoji gentkartė užimta pasilinksminimais, tais laukiniais, nervus sujudinčiais darbais, kurių ačiū laisvai mūsų konstitucijai niekas jiems negali sustabdyt.

Jei galima, jaunoji gentkartė uždirba pinigų; jeigu užtektinai jų turi—praleidžia, linksminas, juokiasi, žaidžia, o apie skurdę ir senatvę esančius tiek rūpinas. Kiek mažas šūnys rūpinas apie seną aklą šunį, kuris tik su uoslės pagalba eina į šiekot sau maisto.

—Pasakykit jus tai jaunajai gentkartei, kad ji tebėra da tik pus-civilizuota, tai atsakyme jus gausit neišmanėlio vardą. Pasakykit jus jai, kad jos priedermė yra aprūpinti senąją gentkartę, tikrai priedermė, kuriai ji privalo but atsidavus dieną ir naktį, tai ji pavadins jumi revoliucijiniu fanatiku.

